Kouzelný jednorožec

Létání v oblacích

Linda Chapmanová

Kouzelný jednorožec
Létání v oblacích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

CPRESS

Linda Chapmanová
Kouzelný jednorožec: Létání v oblacích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kouzelný jednorožec

Létání v oblacích

Linda Chapmanová

CPress

Brno 2019

Věnováno Suzy Higginsové –
byla by z tebe skvělá jednorožčí kamarádka.

Kapitola první

Laura Fosterová si povzdechla. Seděla u stolu ve svém pokoji a pozorovala, jak slunce právě zapadá za Modré štíty. Blednoucí oblohu zdobily narůžovělé, skoro až zlaté mráčky. Ve výběhu za domem viděla Soumraka, svého poníka, který zrovna v tu chvíli zvedl hlavu a pohlédl jejím směrem. Ze všeho nejradši by teď byla s ním, jenže měla něco na práci. Domácí úkol o zdejším horském pásmu, který její třídě zadal pan učitel Nolan, zněl na začátku opravdu zábavně. Hlavně proto, že na něm mohli spolupracovat se svými kamarády. Ale když se teď hrbila nad náčrtkem mapy všech kopců, potoků a údolí, začínal ji pěkně nudit.

Zastrčila si za uši své dlouhé světlé vlasy a představovala si, jak to asi jde jejím kamarádkám. Jessica měla za úkol nakreslit místní divoká zvířata a Mel zase napsat něco o rostlinách a stromech. Laura okusovala tužku a zírala na prázdný papír. Její část byla bez debat ta nejotravnější!

Nemohla ani poprosit rodiče o pomoc, protože maminka seděla v pracovně a tatínek musel jít na schůzi farmářů. Zkusila prohledat svou knihovnu, ale nenašla v ní nic, co by jí s úkolem pomohlo. A dokonce ani nemohla použít počítač, protože na něm pracovala maminka.

Najednou si to rozmyslela. Na to, aby trčela doma, bylo venku až příliš hezky. Mapu může přece dodělat i později. A tak vyskočila na nohy, popadla bundu a vyřítila se z místnosti.

Když míjela pokoj svého mladšího brášky Maxe, všimla si, že poslouchá namluvenou pohádku. Prošla chodbou a nakoukla do pracovny. „Jdu ven za Soumrakem, mami," řekla.

„Dobře, miláčku," odpověděla ledabyle Alice Fosterová s očima přilepenýma k monitoru. „Nebuď venku moc dlouho." Její maminka byla autorkou dětských

knížek a zrovna se nacházela uprostřed nového příběhu. Psala tak rychle, že skoro nevnímala, co se děje kolem. „Nebudu, mami," slíbila Laura a vyšla ven zadními dveřmi.

Když Soumrak spatřil, jak Laura přichází po pěšině, zařehtal a vyklusal k ní.

„Ahoj bráško," řekla a usmála se na něj jako vždy a on na oplátku zadupal předním kopytem. Díky své

šedavé srsti a ošuntělé hřívě vypadal stejně jako jakýkoliv jiný grošovaný poník. Laura v ruce promnula chomáč z jeho hřívy, který vždy nosila u sebe, a rozhlédla se kolem. Nikoho neviděla, takže byli v suchu. Dotkla se jeho hřívy a zašeptala dobře známé zaříkávadlo:

Hvězdo, hvězdo, hvězdičko,
splň mi jedno přáníčko.
Kéž je pony těla konec,
ať je z něho jednorožec!

Jakmile dořekla poslední slovo, přivřela oči před fialovým zábleskem, který se náhle objevil. Když je znovu otevřela, Soumrak stál stále před ní. Najednou to však nebyl ten šedý poník, ale krásný sněhobílý jednorožec.

„Funguje to!“ zaradovala se. Od chvíle, kdy odhalila Soumrakovo tajemství, zopakovala v posledních týdnech kouzelnou formuli už mnohokrát, ale i přesto se nemohla ubránit obav, že se jednoho dne nestane zkrátka nic.

„A co jsi, prosím tě, čekala?“ zeptal se Soumrak vlídně a pohodil hlavou. Jeho perleťově bílý roh se leskl

ve svitu zapadajícího slunce a stejně tak zářila jeho stříbrná hříva a ocas. „Myslel jsem, že dnes večer vůbec nedorazíš, protože musíš dělat domácí úkol," odfrkl si.

„Taky že jo," odpověděla mu Laura. „Musím nakreslit mapu našeho pohoří. Ale je to vážně těžký, víš," povzdychla si. „Nevím, co mám dělat. Slíbila jsem Mel a Jessice, že to bude zítra hotové."

„Ale to je přece brnkačka," zvolal Soumrak. „Můžeme se proletět a ty nakreslíš jednoduše to, co uvidíš."

„Vážně?" zírala na něj Laura.

„No jasně," odpověděl jí Soumrak a znovu pohodil hřívou.

„Soumraku, ty jsi prostě nejlepší," vydechla Laura. „Tak jo! Poleťme!"

O pět minut později už cválali po obloze. Vítr odvál Lauře vlasy z obličeje, ale stejně vůbec necítila zimu. Soumrakova stříbrná hříva ji ovinula kolem dokola, a navíc ji zahříval svým teplem on sám. Když se snesli přes hory, nahlas se zasmála. Létání se Soumrakem byla ta nejlepší věc na celém světě.

Vytáhla z kapsy tužku a papír a začala kreslit vše, co viděla pod sebou, a jako už tolikrát byla znovu ráda, že ze Soumraka díky jedné z jeho kouzelných schopností nemohla spadnout.

„Fajn, tak řeku a údolí už bychom měli," řekla a ve snášející se tmě napnula zrak. „Můžeme sletět trochu níž, abych viděla na stromy?"

„Nejen to! Zvládnu i něco lepšího!" odpověděl Soumrak. „Můžeme tu zastavit, ať si ze stromů natrháš pár listů!"

„Týjo!" vydechla Laura nadšeně. „A pak bych je mohla nalepit na plakát k Meliným obrázkům!"

Soumrak se snesl z nebe dolů a přistál na měkoučké zemi. Laura sebrala něco z každého stromu a keře, který byl v dosahu. Poznala borovici, topol, divokou třešeň, dřín, ale natrhla listí a jehličí i z těch, které neznala.

„To je báječné," žasla a znovu vylezla na Soumrakův hřbet. „Náš projekt bude nejlepší ze všech."

Soumrak klusal kupředu a Laura přitom zachytila pohled dvou srnek s bílými ocásky, které se na ně užasle dívaly.

„Kam teď?" zeptal se Soumrak, vykopl zadní nohy a odrazil se k letu. Najednou byla úplná tma.

„Pojeďme radši domů," odpověděla Laura neochotně. Problém s ježděním na Soumrakovi spočíval v tom, že bylo bezpečné pouze v noci, kdy je nemohl nikdo vidět, ale právě proto se nikdy nemohli zdržet příliš dlouho. Paní Fontánová, od které se Laura dozvěděla, že jednorožci existují, ji varovala, že na Soumrakovo tajemství nesmí nikdy nikdo přijít, jinak se Soumrak dostane do nebezpečí.

„Jasná věc," kývl Soumrak, přeskočil korunu stromu a vystoupal nahoru na oblohu. „Drž se!"

Když doletěli k Berouskovu statku, přistál Soumrak bezpečně ve svém výběhu.

„Děkuju," pověděla mu Laura a objala ho.

„Není zač," odpověděl Soumrak. „Byla to zábava!"

Laura pronesla kouzelnou formuli. Opět se objevil fialový záblesk a ze Soumraka se stal poník.

„Dobrou noc, bráško," pošeptala mu, poplácala ho po krku a běžela domů.

S úlevou zjistila, že se tatínek ještě nevrátil a maminka stále píše. Proplížila se po schodech a urychleně